

Kancelaria Senatu
Komisja Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji
ul. Wiejska 6/8
00-902 Warszawa

Petycja

Szanowni Państwo,

Zwracam się do Państwa jako senackiej Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji o podjęcie działań mających na celu inicjatywę ustawodawczą zmierzającą do wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

Zwracam się w interesie publicznym, ale także jako matka osoby niepełnosprawnej, całkowicie niezdolnej do samodzielnej egzystencji. Stosownie do dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego „Do ulgi 49% przy przejazdach środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego w pociągach osobowych oraz autobusowego w komunikacji zwykłej, na podstawie biletów jednorazowych, są uprawnione osoby niezdolne do samodzielnej egzystencji, z wyjątkiem osób określonych w ust. 1a.”, zaś ulga w zakresie biletów miesięcznych imiennych przysługuje jedynie osobom niewidomym, zaś pozostałe osoby niepełnosprawne muszą ponosić pełen koszt biletów miesięcznych imiennych.

W mojej ocenie osobom całkowicie niezdolnym do samodzielnej egzystencji winna przysługiwać na bilety miesięczne imienne zniżka analogiczna, jak na bilety jednorazowe. Rozróżnienie polegające na tym, że na bilety jednorazowe zniżka, a na imienne jednorazowe już nie, jest całkowicie nielogiczne.

Pragnę zauważyć i podkreślić, że osoby niepełnosprawne – niezdolne do samodzielnej egzystencji nie są osobami, które przebywają i muszą przebywać wciąż i wyłącznie w domu pod opieką opiekunów. Niejednokrotnie są to osoby pracujące w zakładach pracy chronionej czy też korzystające z programów wsparcia w ramach, których muszą codziennie dotrzeć do zakładu pracy czy też ośrodka wsparcia, np. osoby autystyczne. Co warto podkreślić zarówno świadczenia otrzymywane przez takie osoby, jak i otrzymywane przez nie wynagrodzenia za pracę są na tak niskim poziomie, że zakup biletu miesięcznego imiennego w pełnej cenie stanowi dla nich bardzo duże obciążenie budżetu domowego, zaś każdorazowe nabywanie biletu jednorazowego ulgowego łączy się z uwłaczającym godności tłumaczeniem się kierowcy autobusu przy szerokim audytorium współpasażerów z posiadanej niepełnosprawności, a po wtóre powoduje liczne niebezpieczeństwa związane z potencjalnym wykorzystaniem niepełnosprawności przez osoby trzecie, w szczególności w przypadku niepełnosprawności intelektualnej (np. wyłudzenia, itp.). Co więcej wprowadzenie ulgi na bilety miesięczne imienne dla osób całkowicie niezdolnych do samodzielnej egzystencji z całą pewnością nie wpłynie istotnie na sytuację finansową przedsiębiorstw publicznego transportu zbiorowego, z uwagi na ograniczoną ilość takich osób, które chciałyby korzystać z tego rodzaju biletów, a nadto wobec faktu, że obecnie korzystają z biletów ulgowych jednorazowych.

Wskazać należy, że wprowadzenie wnioskowanej ulgi z całą pewnością ułatwiłoby osobom niepełnosprawnym całkowicie niezdolnym do samodzielnej egzystencji podejmowanie działalności zawodowej oraz innych aktywności, w szczególności dotyczy to osób niepełnosprawnych zamieszkałych na terenach wiejskich, które z uwagi na swój stan zdrowia pozbawione są możliwości przemieszczania się na dalsze odległości inaczej niż za pomocą komunikacji publicznej, choćby z uwag na to, że ze względu na stan zdrowia nie są w stanie uzyskać uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Brak rzeczony ulgi w znaczącym stopniu powoduje wykluczenie osób niepełnosprawnych niezdolnych do samodzielnej egzystencji zamieszkałych na obszarach wiejskich z możliwości podejmowania działalności zawodowej (która przede wszystkim możliwa jest na terenach miast w ramach zakładów pracy chronionej) oraz korzystania z programów wsparcia i integracji (które również zazwyczaj odbywają się w miastach).

Wskazuję również, że cały system ulg i zniżek zawarty w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego wymaga gruntownego przeanalizowania i przemyślenia, szczególnie pod kątem osób niepełnosprawnych i wykluczenia komunikacyjnego osób zamieszkałych na obszarach wiejskich.

W dezyderacie nr 160 Komisji do Spraw Petycji do Prezesa Rady Ministrów w sprawie uproszczenia systemu ulg na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego dla osób niepełnosprawnych z 6 października 2021 r. wskazane zostało, że *„Z deklaracji przedstawicieli Rządu sygnalizowanych podczas posiedzenia Komisji wynika, że na przełomie września i października 2021 r. zostanie przedstawiony projekt ustawy o orzekaniu o niepełnosprawnościach i będzie to właściwy moment do wprowadzenia ewentualnych zmian w systemie ulg na przejazdy środkami publicznego transportu zbiorowego.”*, natomiast wg. mojej najlepszej wiedzy do chwili obecnej do Sejmu nie został złożony projekt stosownej ustawy (brak na stronie internetowej Sejmu), z tego też względu zwracam się o uwzględnienie mojej prośby i podjęcie stosownych działań, które w konsekwencji ułatwią osobom niepełnosprawnym niezdolnym do samodzielnej egzystencji pełniejsze odnajdywanie się na rynku pracy, jak i w życiu codziennym.